

FULL INFORMATIU **PARRÒQUIA dels SANTS** **Just i Pastor**

Sant Just Desvern, 8 d'Abril de 2018. N° 14

CONTRA EL DESÀNIM : ESPERANÇA

L'objecte de l'esperança és un bé determinat, sigui per a un subjecte individual, sigui per a una comunitat. L'esperança, entesa com un valor, sempre es refereix a un bé i mai no pot ser-ho d'un mal. És, a més, un valor que es refereix al futur d'una persona.

Qui té esperança té sempre un futur, veu sempre una clariana en el futur, encara que el cel s'alci sobre la seva testa estigui, més aviat, ennuvolat. Transmetre el valor de l'esperança és, en aquest sentit comunicar futur, però no un futur fals, ni un futur qualsevol per sortir d'un present que es viu ofegadament, sinó que consisteix a netejar l'horitzó de falsos paranys. Es tracta d'ajudar a veure-hi clar, a contemplar les diferents alternatives de futur per prendre consciència de les possibilitats.

L'esperança es relaciona amb el valor de l'esforç. De fet només té sentit i consistència l'esperança que es basa en el valor de l'esforç. Suposa l'esforç, però aquest esforç és més suportable quan es comparteix amb una altra persona.

Només hi ha esperança quan hom es capaç de veure un horitzó de futur diferent del present, quan veu possibilitats d'assolir aquell bé que es proposa conquerir. La desesperació, que és l'actitud contrària a l'esperança, consisteix, precisament, en la negació de qualsevol possibilitat futura de bé.

L'arrel última de l'esperança, cal buscar-la en la incertesa ontològica de la condició humana i en la llibertat. Al cap i a la fi, la persona és un ésser molt fràgil, que té consciència de la seva fragilitat, i, precisament per això, necessita del valor de l'esperança, com el pa que menja, per sobreviure i afrontar la seva quotidianitat.

No s'ha de confondre l'esperança amb la ingenuïtat. L'esperança és un valor de la maduresa humana perquè, en certa manera, suposa la síntesi de la joventut i de la vellesa. La joventut és la força, el tremp, l'autenticitat. La vellesa, en canvi, és el consell, l'experiència que donen els anys, el coneixement sapiencial de la vida. El valor de l'esperança és, doncs, un híbrid de joventut i de vellesa, perquè la seva essència està feta de força i experiència.

L'esperança es relaciona íntimament amb el concepte d'acció o, més concretament, de transformació. L'home d'esperança creu que pot transformar el món, creu que pot canviar la injustícia en justícia, l'opressió en llibertat, la desigualtat en igualtat, l'odi en amor, la por en tranquil·litat. Sense esperança, no hi ha possible transformació del món. Només pot transformar el món qui té esperança, perquè en la matriu de l'esperança hi ha el germen de la rebel·lió i de la disconformitat. L'home esperançat es revolta davant d'un món injust, crida amb força davant de les misèries alienes, s'alça amb voluntat per transformar el seu univers. ("Cent valors per viure". Idea d'En Francesc Torralba)

Pocos nos han ayudado tanto como Christian Chabanis a conocer la actitud del hombre contemporáneo ante Dios. Sus famosas entrevistas son un documento imprescindible para saber qué piensan hoy los científicos y pensadores más reconocidos acerca de Dios.

Chabanis confiesa que, cuando inició sus entrevistas a los ateos más prestigiosos de nuestros días, pensaba encontrar en ellos un ateísmo riguroso y bien fundamentado. En realidad se encontró con que, detrás de graves profesiones de lucidez y honestidad intelectual, se escondía con frecuencia una «una absoluta ausencia de búsqueda de verdad».

No sorprende la constatación del escritor francés, pues algo semejante sucede entre nosotros. Gran parte de los que renuncian a creer en Dios lo hacen sin haber iniciado ningún esfuerzo para buscarlo. Pienso sobre todo en tantos que se confiesan agnósticos, a veces de manera ostentosa, cuando en realidad están muy lejos de una verdadera postura agnóstica.

El agnóstico es una persona que se plantea el problema de Dios y, al no encontrar razones para creer en él, suspende el juicio. El agnosticismo es una búsqueda que termina en frustración. Solo después de haber buscado adopta el agnóstico su postura: «No sé si existe Dios. Yo no encuentro razones ni para creer en él ni para no creer».

La postura más extendida hoy consiste sencillamente en desentenderse de la cuestión de Dios. Muchos de los que se llaman agnósticos son, en realidad, personas que no buscan. Xavier Zubiri diría que son vidas «sin voluntad de verdad real». Les resulta indiferente que Dios exista o no exista. Les da igual que la vida termine aquí o no. A ellos les basta con «dejarse vivir», abandonarse «a lo que fuere», sin ahondar en el misterio del mundo y de la vida.

Pero ¿es esa la postura más humana ante la realidad? ¿Se puede presentar como progresista una vida en la que está ausente la voluntad de buscar la verdad última de nuestra vida? ¿Se puede afirmar que es esa la única actitud legítima de todo? ¿Se puede afirmar que es esa la única actitud legítima de honestidad intelectual? ¿Cómo puede uno saber que no es posible creer si nunca ha buscado a Dios?

Querer mantenerse en esa «postura neutral» sin decidirse a favor o en contra de la fe es ya tomar una decisión. La peor de todas, pues equivale a renunciar a buscar una aproximación al misterio último de la realidad.

La postura de Santo Tomás no es la de un agnóstico indiferente, sino la de quien busca reafirmar su fe en la propia experiencia. Por eso, cuando se encuentra con Cristo, se abre confiadamente a él: «Señor mío y Dios mío». ¡Cuánta verdad encierran las palabras de Karl Rahner!: «Es más fácil dejarse hundir en el propio vacío que en el abismo del misterio santo de Dios, pero no supone más coraje ni tampoco más verdad. En todo caso, esta verdad resplandece si se la ama, se la acepta y se la vive como verdad que libera».

José-Antonio Pagola

INTENCIONS DE MISSA DE LA SETMANA

DISSABTE: 7	20h.	
DIUMENGE: 8	11h. 13h.	Blanca Carvajal ; Mercedes Torres
DILLUNS: 9	20h.	
DIMARTS: 10	20h.	
DIMECRES: 11	20h.	Rodolfo Sachez Cuellar
DIJOUS: 12	20h.	
DIVENDRES: 13	20h.	
DISSABTE: 14	20h.	MISSA FAMILIAR
DIUMENGE: 15	11h. 13h.	difunts familia Junquera-Ezquerria

REUNIONS

DIJOUS dia 12, a les 20'30h pares dels infants de catequesi.

DIVENDRES dia 13, a les 17'30, pares dels infants a batejar.

MISSA FAMILIAR I BAPTISMES

En la missa del proper dissabte , dia 14, a les 20h. seran batejats els infants que no ho estan i participaran properament de la primera eucaristia.

BAPTISMES

Aquesta setmana ha rebut el baptisme:Cloe Cazadilla Cabezas i Nil Imaz Santacana. Donem-ne gràcies a Déu.

CANTADA DE CARMELLES A LAS 12H. PLAÇA VERDAGUER

CONDOLENÇA

La donem als familiars d'En José Mª Pascual Rialp, d'En Santos Guareño Heredia, d'En Jaume Riera Batiste, Na María-Clara Vidal Capdevila, d'En Manuel Brea-Iglesias Espiño, Na Julieta Ferrandiz Verdú i d'En Francisco Polo Gallar. I desitgem que els difunts gaudeixin de la Vida Nova per sempre, a la casa del Pare.

AVUI COL·LECTA EXTRA PER A LA PARRÒQUIA